

Ἄρον ἄρον τὸν τραβοῦνε πότε τούτοι, πότε ἐκεῖνοι,
πλὴν αὐτὰς τοὺς βεβαιώνει πῶς οὐδέτερος θὰ μείνη.

Τὸν νοῦ σου, κὴρ Δευτέρη,
κι' ἢ θύελλα σιμόνει,
τὸν νοῦ σου, τιμονιέρη,
ἀπάνω 'στὸ τιμόνι.

Καθένας κόβει ράβει,
μὰ σὺ 'στὴν καταγιγῆα
πρόσεχε τὸ κάράβι
μὲ μάτια σὰν γαρίβα.

Πρόσεχε μὴ μὰς φέρη
σὲ μπόρα δυνατὴ
καὶ σὲ φορτοῦνας σάλο.

Κι' ὅσα σοῦ λέν, Δευτέρη,
βάζε τ' ἀπ' τὸν αὐτί
καὶ βγάζε τ' ἀπὸ τῆλλο.

Ἐν ἐπιφυλακῇ,
βλέπε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
καὶ πάντα καιροσκοπεῖ
μὴν πᾶν χαμέν' οἱ κόποι.

Ἐπὶ μάτια νὰ κυττᾶς.
Ὀλοὺς τοὺς Πρεσβευτᾶς,
καὶ φάναζε μὲ τόνον
'στοὺς μὲν καὶ δὲ πῶς μόνον

ἂν κουνιθοῦν οἱ Βούλγαροι, τότε θὰ κουνιθοῦμε,
τότε θ' ἀρματωθοῦμε.

Σ' ὄλους νὰ φέρνεσαι καλὰ μ' ἀγάπη καὶ φιλία,
κι' ἂν σοῦ προταῖνον δωρεὰς 'στοὺς φίλους Ἀρκουδιάρη-
εὐδὲ μὲ τρόπο σὰν ἔμπροσθ' ἡ ἀλλάξις ὀμυλία, [δες,
καὶ πῆς τοὺς τώρα πῶς κ' ἐμὲ μὴ δὲν βγάξουν οἱ φουρνάρηδες.

Ψύχραιμος βλέπε τὸν χορὸ
τοῦ κόσμου τὸν φρικώδη,

λογάρισε καὶ τὸν καιρὸ,
ποῦ ρέθομε 'στὸ πόδι.

Κι' ἂν ὄντως ἐσπεράνωσε τὰ μέτωπά μας νίκη,
μὰ τὸ σπαθὶ δὲν βάλουμε γιὰ πάντα μὲς 'στὴ θήκη,
κι' οὐδέτεροι χαζεύουμε τόσον καιρὸ, Δευτέρη,
μὲ τάρματ' ἀπὸ χέρι.

Αἵματα στάζουμε νωπά,
τὸν νοῦ σου, κὴρ Δευτέρη,
νὰ μὴ μὰς παίξουν τὸν παπαῖ
ἡμέρα μεσημέρι.

Ἐχω τόσα νὰ σοῦ πῶ
τραγουδάκιμα τοῦ καιροῦ
καὶ κουβένταις κουτουροῦ,
ἀλλὰ τώρα σιωπῶ.

Κι' ἂν μὲ χάγια περισσὰ
κάποιος γέιτονας λυσοῦ,
κι' ἂν 'στ' αὐγά του δὲν καθίξῃ,
μὰ συχνὰ μὰς ἐρεθίξῃ.

Ἄστον νὰ χαθῆ, Δευτέρη,
μὴ φροντίξῃς περὶ τούτου...
λαγὸς ἐτριβε τὴ φτέρη
γιὰ κακὸ τοῦ κεφαλοῦ του.

Τραγοῦδ' στὸν Κρητικὸν
μὲ νοστιμὰ καὶ γλύκα.

Φ. — Ἄδεια κυττῶ τὴν τσέπη μου καὶ κάθε κουμπι-
[ρά μου,
κι' ἐξίσταμαι μὲ φονικὰ καὶ μὲ πολέμων ὀστρους,
κι' ἔπαρε σὺ τὴν λύρα σου κι' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου
καὶ πᾶμε νὰ γλεντίσωμε 'στοὺς ξένους τοὺς Μινίστρος.

Κι' ἄν πάθῃμα τῶν φίλων μας θαινόν σέ συγκίνηση,
 δεῖξε μεγάλη φρονιμιά,
 κι' ἄν οἱ φουρνάρηδες φωμιά
 δὲν βγάξουνε, Πρωθυπουργέ, φουρνος νά μὴν καπνίσῃ.

Πολλὰ σπουδαία λέγονται
 καὶ τὰ Βαλκάνια, φλέγονται.
 Σὲ δύοσι καὶ σ' ἄνατολῇ
 χιόνια καὶ σκότη παγερά...
 γιὰ τὴν ἀχλάδα λὲν πολλοὶ
 πῶς ἔχει πίσω τὴν οὐρά.

Δὲν καὶ γράφουν πῶς οἱ Πρέσβεις, σ' τὸν Δευτέρῃ, τρέχουν
 μὲ προτάσεις οἱ μαριόλοι. [δοιοι
 Ἄπ' ἀπὸ κι' ἔκει τὸν ἔχουν,
 ἴσῃ Βουλῇ τὸν ἀπαντέχουν,
 πότε σ' τὸ Σερρακοπεράτο,
 κι' ἄλλοτε σ' τὸ Κονουλάτο.

Καὶ τοῦ πέφτουνε κοντά,
 καὶ τὸν πιάνουν ἀπ' τὸ χέρι,
 καὶ τοῦ κάνουν τὴν νταντά,
 καὶ τί λένε ποιὸς τὸ ξέρει.

Κάθε τόσο οὐρε κι' ἔλα,
 ἔχουνε μαζί του τρέλλα,
 κι' ἔγινε γι' αὐτοὺς μαγνήτης
 ὁ δικός μας Κυβερνήτης.

Μὰ κι' ἀπὸ τὸ γεμῖ ἀκόμα
 καὶ μὲ τὴν μπουκαῖ σ' τὸ στόμα
 τὸν σηκνόνουν ἄρον ἄρον οἱ Μινότροι οἱ Σιατανάδες
 καὶ τοῦ κάνουν πατινάδες.

Εἰς τὸ ρεθμα τῆς ζωῆς μου διατὶ νὰ σ' ἀπαντήσω;
 δι' ἔμὲ ἀφοῦ δὲν ἴσο
 διατὶ;... καὶ τὰ λουπά...
 πλὴν ἐκεῖνος σιωπᾷ.

Κι' ὁ Ρωμιοσὸς Φιλιντὸρ
 λόγια φιλικὰ προφέρει,
 καὶ ζε τ' αἶμα καὶ ζε τ' ἄντρο
 δοιοι λένε τοῦ Δευτέρῃ.

Ὅλα ἢ πλάσις σιωπᾷ
 καὶ τῶν Ἀθηνῶν ἡ χώρα...
 μεσογύκτιον κτυπᾷ,
 σκότους καὶ φασμάτων ὄρα.

Μόνος μὲς σ' τὴν ὥρ' αὐτῇ
 ὁ Δευτέρῃς ἔξω βγαίνει,
 καὶ σ' τὸν Ἀγγλον Πρεσβευτῇ
 τὰ μεσοῦνικα πηγαίνει.

Τέτοια λένε, τέτοια γράφουν πῶς συμβαίνουν ἐδῶ πέρα
 κι' ἔδοιο κοπανοῦν ἀέρα,
 πλὴν ἐγὼ σὰν Ἄργος ἐλέπω καὶ τὰ κάτω καὶ τ' ἀπάνω,
 καὶ μὲ πολεμάρχου τόνο

τὸ σταθὶ ξαναφουκτόνω
 κι' ἄν ἀναμονῇ τὸ πιάνω.

Τέτοια καὶ δὲν τάφινω
 μὰ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο.

Ἔνα τραγοῦδι θλιθερὸ
 σ' τῆς σι τοδεῖας τὸν καιρὸ.

Εἰς τὸν προθάλαμόν σας περιλοπος ἐμβαίνω
 μὲ μάτιμα λιμασμένα, μὲ πρόσωπο χλωμό...
 κυττάζω κάθε φουρνο τῆς πόλεως κλεισμένο
 κι' ἐμπρὸς σας τώρα ψάλλω τοῦ κόσμου τὸν λιμό.

Τί ξαφνικὸ καὶ τοῦτο σ' τῆς συμφορᾶς τὸν χρόνον,
 φωμάδων ἀπεργία καὶ κἄρο δυνατό,
 καὶ σήμερ' ἔμπροστά σας τὰ χέρια μου σταυρώνω,
 κι' ἔνα φωμιὸ κομματὶ γιὰ χέρι σας ζητῶ.

Χωρὶς σκοπὸ πλανῶμαι σὰν φθινοπόρου φύλλο,
 τὸν ἐπισοῖσί μου ζητῶ μὲ πληρωμῇ,
 φουρνάρηδες δὲν μ' ἀνοίγει, φωμὰ δὲν ἔχω φίλο,
 μὴ πως μισὸ μοῦ δώση μαγαζάτικο φωμί.

Φωμάδων ἀπεργία... σ' αὐτὰ τὰ δύο λόγια
 νέον φωμάδων κέρδος κι' ἀκρίβεια κατοικεῖ,
 μὰς ψάλλουν καὶ τὰ δύο καλιτῆσες μοιρολόγια
 καὶ παῖζε: Καραϊσκό τῆς λέρδας μουσική.

Ὅταν πλουσίους βλέπω κι' ἄλλους τρανοὺς ἐν τέλει,
 γι' αὐτοὺς δὲν δίνω θράκα καὶ κλέπτικε λεφτό,
 ἀπ' ἔλα τὰ καλὰ τους ζηλεύω τὸ καρβέλι...
 ἄχι! καὶ νὰ σ' εἶχα πάντα, φωμάκι λατρευτό.

Οἱ φουρνοὶ δὲν ζυμόνουν καὶ τοῦδετέρου τόπου,
 ὁ κόσμος σ' τὸ ποδάρι, τὸ σύμπαν πολεμαί,
 κι' ἄλλοίμιον σ' ἔκαινοὺς τοὺς τρισσθλίους, ἐπου
 θέλου' σ' τὴν καθισιά τους δλάνερο φωμί.

Προχθὲς κατὶ φωμάδων παιδιὰ καλοθρεμμένα
 ἔνα καρβέλι πρώτης ἔτρωγαν μὰ χαρά...
 μοῦ δίνετε, τοὺς εἶπα, μοῦ δίνετε κι' ἔμένα;
 δὲν δίνετε μὰ φύχα, μ' ἀπὴνητησαν σκληρά.

Τρὶς εἶθε καὶ μακάρι σ' τῆς γῆς τὸ περιβόλι
 νὰ ἔρισκατε νὰ τρώτε τὸ καθημερινό,
 καὶ σὰ λιμοὺς πολέμων εἶθε νὰ τῶχουν ἔδοιο,
 κι' οὔτε κανεὶς νὰ κλίνη τοὺς χρόνους τοῦ παινοῦ.

Κι' ἐγὼ μὲ πόνον τὸν θρηνώ
 τὸν ποιητῇ Σινοδεῖο.

Μοῦσα τὸν φάλτη τὸν τρανὸ δακροδρεκτη τὸν φάλλει,
 ποῦ τόσα μὰς καλῆθης τραγοῦδια τερνευτά,
 οἱ πόθοι τὸν ἀθέρμαναν τοῦ Γένους οἱ μεγάλοι,
 μ' ἔντρα μόνον ἔζησε καὶ πέθανε μ' αὐτά.
 Τώρα γυρίζουν ζωντανὰ σ' τ' ἀθανάτο τοῦ μηνῆμα
 μὲ μῆς ζωῆς, μὲ μῆς φωτιᾶς ἀναγεννήτρας ρίμα.